

بسم الله الرحمن الرحيم
از حکمت های نورانی حضرت امیرمومنان صلوات الله علیه
در محضر آیت الله استاد محمد شجاعی مدظله العالی

«سُرورُ الْمُؤْمِنِ بِطَاعَةِ رَبِّهِ وَ حُزْنُهُ عَلَى دَنِيهِ»
غرر و دُرر ج 1 ص 516

... ما شاد و خوشحال می شویم که فلان کار، فلان معامله و امثال اینها درست شد و محزون می شویم که فلان مساله و آن خرید درست نشد؛ اینها مال مؤمن نیست، یعنی وصف مومن نیست. اگر مومن واقعی باشد، سرور و شادیش فقط به این است که پروردگارش را اطاعت کرده است و خوشحال می شود، اگر به گناه مبتلا شد، محزون می شود.

این طاعتی که ما می کنیم و می گوئیم، سبحان الله، یعنی اینها مناسب حق نیست، در نتیجه عجب به سراغ انسان نمی آید؛ اینکه در تسبیح خدای متعال می گوئیم سبحان الله، یعنی از این طاعت من، خدا منزله است؛ از همه چیز منزله است. خدا این عالم و آسمان و زمین را خلق کرده که حتی یک برگ کوچک هم حساب دارد، آنوقت این چیزها چگونه مناسبش خواهد بود...

الحمد الله یعنی حمد مخصوص خداست، هر چه خوب است خدا خواسته خوب شود، پس مال خداست؛ خدا بنا باشد کسی را به جوار خودش راه بدهد، این نه برای این است که عملش مناسب بوده، بلکه به فضلش این کار را می کند.

این بیان، هم از حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم، هست و هم از حضرت امیرمومنان صلوات الله علیه؛ ما عبدناک حق عبادتک و ما عرفناک حق معرفتک؛ ما آنکه حق عبادت توست بجا نیاوردیم و آنچه که حق معرفت توست، نشناختیم تو را. با این وصف دیگر چه عجیبی؟!

آن تسبیح که می گوئیم الله اکبر، یعنی خدا بزرگتر است، یعنی بزرگتر از این است که توصیف شود؛ الحمد لله یعنی هر چه حمد و ستایش برای هر چه بکنید، این حمد، مال خداست و برای اوست؛ متوجه باشیم که این عمل زمینه ساز می شود که فضل خدای متعال، شامل حال بشود.